

[Tastesen]

Jeg havde faktisk ventet, at ministeren var kommet herop for at svare på det, hr. Bilgrav-Nielsen og jeg var inde på om, hvorvidt det foreslåede nævn skulle have den begrænsede opgave at beskæftige sig med de synspunkter på indholdet af et TV-2, som har været fremme i debatten, fremfor med det, som er tanken med koncessionsmodellen, at det skal sigte ind i fremtiden og i virkeligheden være det styringsorgan, man skal bruge i en fremtidig koncessionsmodel. Det har vi intet svar fået på. Det ville være glædeligt, om ministeren ud fra de signaler, der er kommet her fra et flertal i folketinget, ville erkende, at opgavens begrænsning ligger her.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg har draget den konklusion, hr. Tastesen, af debatten i dag, at vi nu går i gang med en grundig, positiv og nyttig udvalgsbehandling, og det er lige præcis den konklusion, jeg vil lade blive stående.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 41:

Forslag til lov om museer m.v.
(Fremsat 7/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Inge Fischer Møller (S):**

Når man ser på det foreliggende lovforslag, tror man, at det handler om styring og økonomiske rammer, som skal være ens for

vores museumsverden. Det er det umiddelbare. Når man kommer til realiteterne, så er socialdemokratiet lidt utilfreds eller, sagt lidt blidere, lidt skeptisk i forhold til lovforslaget. Jeg skal begrænse mig til at stille nogle enkelte spørgsmål her og stille resten under udvalgsarbejdet.

For det første så synes jeg, det ser ud, som om der er lagt op til papirbureaukrati og centralisering, et lovforslag uden egentligt indhold. Skal man registrere blot for at registrere?

Jeg vil godt spørge ministeren: er der i lovforslaget taget hensyn til de forhold, der gør sig gældende for henholdsvis kunstmuseer og kunstmuseer? Hvordan skal de midler, der er sat af for 1985 på finansloven, efterfølgende finansieres? Der bliver løftet en flig af sløret ved, at der bliver sagt, at det vil man søge undersøgt nærmere. Har man tænkt sig, at det skal være i form af entré eller andet? Det vil vi gerne have afklaret i dag, hvis det kunne lade sig gøre.

Når nu man fremsætter et lovforslag, hvordan kan det så være, at der ikke er taget højde for noget, man kan kalde for køb af fund? Det vil vi også gerne spørge om.

Desuden vil jeg spørge, inden jeg kommer til det afsluttende: når det drejer sig om økonomi, hvor er der så mulighed for at købe fund? Hvad hænger den ændrede sammensætning af statens museumsnavn sammen med? Er det nogle tanker, ministeren selv går med? Er der nogle, der skal smides ud, fordi man har gjort sig en eller anden ubehagelig overvejelse? Det vil jeg også gerne spørge om nu, og kan ministeren ikke besvare det nu, så vil jeg gerne herfra have et kvalificeret bud på, at det er noget, vi kan få belyst under udvalgsarbejdet.

Der var meget mere, man kunne ønske sig at stille spørgsmål om. Det skal jeg ikke trætte tinget med, men allerede nu røbe, at vi vil være ihærdige, vi vil være ivrige under udvalgsarbejdet. Det glæder vi os meget til, og så håber vi, at ministeren dér vil vise sig som en fleksibel og god samarbejdspartner.

Kirkegaard (KF):

Det kan forekomme lidt vemodigt og opfattes som lidt af en skæbnens ironi, at vi netop i forbindelse med museumsloven skal tage afsked med nogle bestemmelser i Chri-

[Kirkegaard]

stian Vs Danske Lov fra 1683, nemlig bestemmelserne om danefæ. Det pragtfulde 1600-talssprog skal afløses af nutidig sprogbrug i lovforslagets § 27. Man kan diskutere, hvilket sprog der er det smukkeste, men at det nutidige er lettest at forstå for nutidsmennesker kan selvfølgelig ikke bortforklares, og det er jo det væsentlige.

Forslaget til ny museumslov vil blive et udmærket redskab, er vi overbeviste om, til varetagelse af de museums-mæssige opgaver, der påhviler enhver generation, altså også vores. Det er naturligvis enhver generations opgave at tage vare på den danske kulturarv, dels ved at opbevare de allerede eksisterende museumsgenstande, dels ved stadig at indsamle og registrere fund og genstande fra vor egen tid. Man skal forske, og man skal gøre samlingerne tilgængelige på en så interessevækkende måde, at den stigende historiske og ikke mindst kulturhistoriske interesse i befolkningen støttes. Det er bemærkelsesværdigt, at netop i vor moderne og hæsblæsende tid er interessen for fortiden, for vore rødder, om man vil, umådelig stor, både blandt voksne og blandt børn, og også vore kunstmuseer kan opvise meget store besøgstal.

Vi mener, at lovforslaget på udmærket måde kan leve op til hovedformålene: at styrke museumsrådet som helhed og at fremme samarbejdet mellem de danske museer, og jeg kan derfor på det konservative folkepartis vegne give principiel tilslutning til forslaget. Men der er jo tale om en meget omfattende lov, som det er vanskeligt, for ikke at sige umuligt at gennemskue i alle detaljer, og derfor må der være behov for et grundigt udvalgsarbejde, og vi vil møde op i udvalget fordomsfrie og med åbent sind.

Der er nogle spørgsmål, der trænger sig på allerede nu, og som trænger til behandling i udvalget. Jeg vil godt nævne 3 af dem her.

For det første: kan man risikere, at kravene til museerne for at kunne modtage statstilskud vil blive strammet i en sådan grad, at de helt små museer vil løbe ind i vanskeligheder? Jeg tænker f.eks. på kravet om, at der ved hvert museum skal være en fagligt uddannet fuldtidsbeskæftiget leder. Det fremgår af bemærkningerne, at hele 27 af landets museer i øjeblikket ikke kan leve op til dette krav.

Et andet spørgsmål: bør der ikke i loven fastsættes nogle retningslinjer for de amtslige

konservationsanstalters virksomhed? Konservationsarbejdet er en meget væsentlig bestanddel af museumsvirksomheden, og jeg tror, der trænges til nærmere regler på dette område.

Og et sidste centralt spørgsmål: er der nu en rimelig fordeling af de statslige midler mellem de forskellige museums-kategorier? Jeg ved eksempelvis, at nogle af de store provinsmuseer i øjeblikket har meget store økonomiske problemer.

Jeg kan forsikre om konservativ tilslutning.

Mette Madsen (V):

»Lovens formål er at sikre Danmarks kulturarv og at fremme museernes virke og samarbejde«. Sådan begynder den nye museumslov, og det er lige så knapt og lige så dækkende, som om det var hentet ud af Danske Lov. Jeg vil gerne takke ministeren for, at hun hermed har givet danske museer en formålsparagraf.

Det hører til stjernestunderne i arbejdet som lovgiver, når noget, man i årevis har arbejdet for, bliver til virkelighed, og derfor vil jeg også sige tak i dag for, at nationalmuseet ikke længere skal eksistere på anmærkninger til finansloven, men nu for første gang får defineret sine opgaver i lovsform og får udmøntet sit formål og sit ansvar for de områder, dette museum skal varetage. Det betyder også, at der ikke mere kan flyttes opgaver væk fra nationalmuseet, uden at en sådan overflytning skal passere folketingset. Det samme gælder naturligvis statens museum for kunst.

Med dette forslag fastsættes endvidere, men kun foreløbig, hvor nationalmuseets ansvar holder op, og hvor fredningsstyrelsen tager over, alt efter Møllmannudvalgets indstilling. Jeg skal herom henvise til mine bemærkninger i debatten her i tinget den 21. januar 1983 og i dag kun gentage, hvad ministeren bekræftede under denne debat, at denne nye opgavefordeling efter 4-5 års virke kan tages op til vurdering, hvis man føler, at strengen ikke blev trukket det rigtige sted.

Til det arkæologiske område hører begrebet danefæ. Der er i bemærkningerne en forbillig fremstilling af de historiske bestemmelser om dette døde eller herreløse gods, og denne spændende historie burde faktisk pub-

[Mette Madsen]

liceres på en sådan måde, at alle kunne få glæde af den, især skolebørnene. Det er en god ting, at man med dette afsnit i loven holder de gamle begreber i hævd. Jeg tror nu også, at vi må se på, om begrebet ikke burde udvides, så det også omfattede naturhistorisk danefæ, det, man kan kalde »danekræ«. Her tænker jeg på meteorer eller hvalerne i Gram eller de forstenede fisk på Fur.

En anden god ting ved dette forslag er, at alle museer under kulturministeriet nu samles under én lov, og at samarbejdet styrkes og fremmes. Men også de museer, der befinder sig under andre ministerier, burde med tiden ende under kulturministeriet, og jeg vil opfordre ministeren til at nedsætte en arbejdsgruppe med det sigte.

Planlægning. Ja, for at opfylde kravene i § 3 er det nødvendigt med planlægning, og jeg synes, det er i orden, at man nu indskrænker planlægningen til hvert fjerde år, men jeg er også meget glad for, at man fastholder hvert fjerde år, for det er den måde, hvorpå man kan få en helhed ud af det samlede museumsarbejde og undgå huller eller overlappninger.

Hvad angår statstilskud til de statsanerkendte museer, er der som tidligere et loft for den årlige stigning. Men nu har vi også fået en slags gulv, og jeg synes, at når man har et loft, er det glimrende, at man også har et gulv. Her tænker jeg på tyndtbefolkede områder, tyndtbefolkede egne eller mindre øer, f.eks. Læsø, hvor det trods stor offervilje i kommunen – de ofrer dobbelt så meget pr. indbygger, som man gør på landsbasis – er svært at opnå et driftsbudget, der er tilstrækkeligt til at drive et museum for. Derfor burde der nok i særlige tilfælde være mulighed for et højere tilskudsbeløb end de 40 pct. eller måske et fast grundbeløb, inden man lægger de 40 pct. til – altså en slags handicap, for nu at bruge et udtryk fra sportens verden over for sportens minister – ellers risikerer vi, at disse små samfund ikke tør tage opgaven op.

Jeg er også betænkelig ved fremtidsudsigtene for de museer, der både benævnes landsdækkende og indholdsmæssigt også er det. De er i stigende grad blevet kastebold mellem kommuner og stat, og det er vel forståeligt, at man i de pågældende kommuner i sparetider påberåber sig, at disse institutioner primært må være en statsopgave, jft. Køben-

havns kommunes nedskæring af tilskuddet for 1984 til Kunstindustrimuseet. Man kunne også nævne Teatermuseet, Moesgård osv. Måske bør der pålægges disse museer og de statslige museer et snævrere samarbejde, samtidig med at man ser bevillingerne til disse museer i forbindelse med de statslige museers.

I de sidste dage har der fra forskellig side været udtrykt ængstelse for, at den nyere tids kulturhistorie skulle være i fare. Jeg tror, det ville være nyttigt for os alle sammen her i dag at få ministerens kommentar til det. I den forbindelse vil jeg bede ministeren overveje, om der ikke i § 34, der drejer sig om rådighedssummen, kunne være brug for et nr. 6 i stk. 2, der skulle sige noget om støtte til større kulturhistoriske dokumentationsopgaver fra den nyere tid. Her tænker jeg på opgaver som f.eks. strukturændringerne i gamle hovederhverv som landbruget og fiskeriet. Det er gamle livsformer, som det bliver svært at fortælle om, hvis vi ikke får talt med de mennesker, der har oplevet det, medens vi har dem.

Der bliver mange ting at tage fat på under udvalgsarbejdet. Bl.a. bør vi nok se på det problem, der opstår, når flere museer, opmuntret af den lov, vi har nu, er gået ind i et praktisk samarbejde over kommunegrænserne og så må se i øjnene, at de tilsammen får et mindre statstilskud, fordi de hurtigere når tilskudsloftet. Det kan vi jo se på i udvalget.

Om centralregistre, der er nævnt i §§ 7 og 8, må jeg sige, at det er en god ting, men jeg vil spørge, om ikke man skulle overveje en brugerrepræsentation for de lokale museer og forskningsinstitutionerne, som også i høj grad skal benytte disse registre.

Der blev talt om den faguddannede leder. Jeg synes, det er helt i orden, at det er en faguddannet leder, men jeg vil spørge, hvorfor det absolut skal være heltids. Der kan være mange grunde til, at enten museet eller lederen kunne ønske at have halvtids- eller deltidsjob. Jeg ved godt, at der står i bemærkningerne, at man kan undtage fra kravet, men jeg synes, det er lige lovlig bastant at have det stående i lovtæksten.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg synes, det er glædeligt – det er der ingen der har sagt endnu, så har jeg i hvert fald overhørt det – at ministeren trods sparetider har skaffet 20 mill. kr. til gavn for museerne. Der er hårdt

[Mette Madsen]

brug for dem. Det er glædeligt, at museerne er blevet en del af danskernes hverdag, eller i hvert fald af deres fritid. Derfor er der trængsel lørdag-søndag, og derfor var der måske brug for at flytte en hverdagsåbning til en aftenåbning. Det har været forsøgt nogle steder, men det er gledet lidt ud i sandet. Jeg synes, det i så fald skulle være en fast aften og den samme aften for alle museer, sådan at de får indarbejdet det. For at indarbejde en sådan fast museumsaften som et begreb var det måske en idé at lancere det med en oplysningskampagne.

Birthe Hansen (SF):

Med denne revision af museumsloven har ministeren ønsket at samle statsmuseer og museer, der modtager statstilskud, i én lov. Umiddelbart rimeligt, hvis ikke det medfører en forøget centralisering og bureaukratisering, hvilket man kunne få indtryk af ved gennemlæsning af lovforslaget.

Det er svært at få øje på visionerne og udvidelse af aktiviteterne. Til gengæld foreslås opbygning af et centralregister på EDB-basis hos statens museum for kunst. Dette register vil givetvis være af stor værdi. Spørgsmålet er bare, om man ikke nu, hvor midlerne til museer er beskåret, burde skyde dette projekt ud i fremtiden. Om registreringen finder sted nu eller om 10 år, spiller vel ikke nogen reel rolle. Derimod havde man større brug for pengene til at føre de områder, der er sakket agterud, op til dato.

Muligvis er ministerens intentioner med hensyn til museerne gode nok, men som sagt har jeg svært ved at få øje på dem. Til gengæld har jeg ikke svært ved at se problemerne på grund af økonomien. Hvad hjælper det, at man på nogle museer har haft mulighed for ombygning og udbygning, hvis man ikke har penge til indkøb, så man kan udnytte udvidelsen, og ej heller har råd til rimelige åbningstider? De kulturelle udgifter udgør ikke engang 1 pct. af den samlede finanslov, og de 10 mill. kr., der er afsat i år, skal findes inden for bestående rammer. Altså må der være andre områder, det går ud over. Synes ministeren, at det er rimeligt? Mon ikke man kunne finde flertal for dem ud over rammerne?

Jeg er under gennemlæsningen af lovforslaget faldet over stk. 12 i § 11. Af Folke-

tingstidende for den 21. januar 1983, sp. 4636 og 4637, fremgår det, at kulturministeren under debatten her i salen den dag omsorgsfuldt tog hensyn til de danske børns muligheder for via museumsbesøg at lære deres lands fortid at kende. Så er det, jeg godt vil spørge ministeren, om jeg har misforstået § 11, stk. 12, når jeg ud fra bemærkningerne får indtryk af, at hvis antallet af skoleklasser, lejrskoler el.lign. belaster et museum, så kan der blive tale om at indføre en betalingsordning. Jeg håber, at jeg har misforstået teksten. Hvis ikke, vil jeg blot sige, at SF er imod enhver form for entré til faste udstillinger på statens museer.

Jeg synes heller ikke, at lovforslaget hjælper til at fjerne det misforhold, de kulturhistoriske museer har gjort opmærksom på, nemlig misforholdet mellem det arkæologiske arbejdsområde og den manglende behandling af det kulturhistoriske område med hensyn til nyere tids kulturhistorie, etnologi osv.

Når jeg nu nævner de kulturhistoriske museer, synes jeg også, at de initiativer, disse museer tager for at bevare nogle af vore gamle gademiljøer for eftertiden, bl.a. ved at sikre sig gamle forretninger, er meget værdifulde. Det er indlysende rigtigt, at man forsøger at bevare disse gamle gademiljøer i en tid, hvor éns omgivelser forandrer sig fra den ene dag til den anden. Jeg kan så håbe på, at ministeren også synes, at bl.a. disse aktiviteter er værdifulde, og at ministeren vil give museerne mulighed for at løse de praktiske problemer, som er forbundet med bevarelsen af disse gamle miljøer.

Jeg vil slutte af med at sige, at det da er muligt, at ministeren har ret, når hun udnævner statens museum for kunst til Danmarks nationalgalleri på linje med nationalgallerier f.eks. i Stockholm og Oslo. Men hvordan har ministeren tænkt sig at tilgodese den forpligtelse, Danmark også har, nemlig at lave et nutidsmuseum med dansk og udenlandsk kunst?

Resten af de spørgsmål, jeg har, vil jeg stille i udvalget. SF vil gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal ved denne første behandling af lovforslaget om museer indskrænke mig til at komme med nogle principielle betragtninger

[Bernhard Baunsgaard]

om det, der ligger i loven, nemlig at man her forsøger i én lov at samle de regler, der skal gælde for samtlige museer i Danmark. Om dette vil jeg gerne sige, at det forekommer mig at være rimeligt og godt.

Og så bygger loven jo på, at man finder ud af, hvordan man skal få styr på de forskellige områder, og nationalmuseet sættes som hovedmuseum for den kulturhistoriske afdeling af museerne, og statens museum for kunst sættes som hovedmuseum for kunstmuseerne. Jeg vil gerne tage disse som udgangspunkt og sige, at vi gerne vil arbejde med på i udvalget at gå ud fra, at dette er en rimelig og god fordeling af opgaverne, og at vi vil få bedre styr på vore museer og især få bedre hold på, hvad der egentlig findes rundt omkring i museerne.

Så er der spørgsmålet om denne lov om museer og om alt, hvad der gemmer sig i dem med hensyn til bevarelse af vores fortidsminder. Der vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at man ved den deling, man i sin tid foretog mellem miljøministeriet og kulturministeriet, ikke har båret sig så forfærdelig fornuftigt ad, heller ikke ved den senere omlægning, der har fundet sted. Det forekommer mig, at miljøministeren har mere end nok at gøre med at passe på det, som er dette ministeriums egentlige opgave, miljøet, og undgå, at det bliver svinet til eller ødelagt.

Jeg kan i den forbindelse ikke lade være med at nævne afdøde professor Løgstrup fra Århus universitet, der engang skrev, at vi er så forargede over så mange ting, når de unge slår nogle møbler i stykker, og når de knalder noget porcelæn, og at vi er så lidt forargede, når de, der skulle være de ledende i samfundet, ødelægger naturen, skønt det første er så nemt at reparere i et industrisamfund og det sidste som regel ikke kan lade sig genetablere. Jeg tror, miljøministeren ville have nok at gøre med at holde styr på de afdelinger, og at det derfor ville være rimeligt at samle alt, hvad der har med fortidsminder og museer at gøre, under kulturministeriet. Det vil jeg gerne have at vi drøfter i udvalget – med henblik på at nå til en bedre fordeling af opgaverne.

Om en række af de enkeltbestemmelser, der er i lovforslaget, er der en række spørgsmål, jeg gerne vil have opklaret, men det kan vi jo drøfte i udvalget. Forhåbentlig er vi så

til andenbehandlingen nået til en fordeling, som vi alle sammen synes er god.

Bente Juncker (CD):

På nær de museer, der er knyttet til andre ministerier, vil så at sige alle statslige museer og statsstøttede museer efter dette lovforslag fremover være samlet under kulturministeriet i én lov.

Lovforslaget skal ses som en videreførelse af den strukturændring, der tog sigte på at styrke og koordinere samarbejdet mellem museerne på både amts- og landsplan, og som blev knæsat ved vedtagelsen af museumsloven i 1976.

Lovforslaget forekommer at være et godt redskab til udfyldelse af rammerne for det vigtige, men forsømte område af kulturen, som museerne jo er. Det er en naturlig ting, at det første kapitel udstikker formålet for museer, beskriver deres opgaver og præciserer samarbejdsforpligtelsen museerne imellem og mellem museer og myndigheder. Hermed opfyldes et ønske fra museerne selv om at få en sådan ramme med ind i lovgivningen.

Det er ligeledes naturligt og påkrævet, at vore to statslige hovedmuseer for dels det kulturhistoriske, dels det kunsthistoriske: nationalmuseet og statens museum for kunst, får præciseret deres helt centrale rolle i det samlede museumsvesen.

En egentlig beskyttelse af museumsnavnet har man ikke ment hensigtsmæssig, men udformningen af § 2 indeholder dog et element i den retning med sin klare definition.

Et par bemærkninger vil jeg gerne knytte til bestemmelser i kapitel 5 om statens museumsnavn. Der har fra kunstmuseernes side været udtrykt bekymring for muligheden for at tilsidesætte statens museumsnavn, fordi man i det nye forslag har anvendt formuleringen »efter forelæggelse for« i stedet for som tidligere »efter indstilling af«. Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til § 10, at den ændrede formulering intet ændrer ved den gældende praksis, og dermed anfægtes statens museumsnavns beføjelser altså ikke.

En ændret kompetencefordeling opstår derimod gennem den nydannelse, der ligger i oprettelsen af det arkæologiske navn. Det er resultatet af det arbejde, der fandt sted i Møllmannudvalget, der afgav betænkning i

[Bente Juncker]

maj 1982. Dets kommissorium var at undersøge de opgaver, det påhviler fredningsmyndighed og museumsnavn og museumsvæsen at varetage. Blandt betænkningens ønsker kan i flæng nævnes:

Overførelse af arkæologisk virksomhed fra miljøministeriet til kulturministeriet.

Central placering af rigsantikvar og nationalmuseum.

Merbevillinger, herunder oprettelse af nye stillinger under kulturministeriets område.

Lovforslaget tilgodeser disse ønsker, og på udgiftssiden medfører det, at rigsantikvarembudet får en årlig merudgift på 3¼ mill. kr. Oprettelsen af det arkæologiske navn vil danne et forbedret og mere hensigtsmæssigt grundlag for planlægning og udførelse af det arkæologiske arbejde. Videre vil det medføre, at grundlaget forbedres for realisering af vigtige dele af museernes formål, nemlig at sikre Danmarks kulturarv.

Når jeg nævner Danmarks kulturarv, som naturligvis er det primære, må jeg lige indskyde, at det er vigtigt at give publikum gode muligheder for at stifte bekendtskab med andre landes kulturer også herhjemme, sådan som det sker ved talrige udstillinger hvert år. Derfor er det også en god ordning, der indføres i § 36, at staten kan påtage sig et forsikringsansvar.

Den nugældende lov blev til efter et omfattende og grundigt arbejde i kulturudvalget, og det blev dengang på venstres initiativ forudsat, at loven skulle tages op til revision senest i folketingsåret 1981-82. Efter flere udsættelser foreligger der nu et resultat, der som tidligere nævnt viderefører intentionerne i 1976-loven. De erfaringer, der er gjort i den mellemliggende periode, er indarbejdet, og CD tror, dette lovforslag vil vise sig som et velegnet arbejdsgrundlag for Danmarks museer. Gennem forenkling af det administrative vil museerne få bedre tid til det egentlige museale arbejde, og det er ikke nogen uvæsentlig detalje, at der følger 20 mill. kr. med i forslaget netop i disse spareår.

CD glæder sig som sagt over lovforslaget og giver det sin støtte i udvalget.

Tinning (VS):

Jeg vil godt starte med at rose landets kulturminister for to ting. For det første forstår jeg på det hele, at kulturministeren har tænkt

sig at ophæve »Plakat af 7. August 1752 angående Godtgjørelse af den kongelige Kasse for gamle Mønter og andet af nogen Rarhed, som udi Danmark og Norge maatte findes og til Rente-Kammeret indsendes.« Det er en form for regelsanering, vi fuldstændigt og uforbeholdent kan bakke op bag, og sådan en lejlighed til at udtrykke det ville jeg ikke lade gå forbi mig.

Den anden ting, som jeg godt vil rose ministeren for, er faktisk, at dette lovforslag indeholder økonomiske forbedringer til museumsområdet. 20 mill. kr. er og bliver småpenge i denne sammenhæng, men det er klart, at i forhold til problemernes omfang er det vigtigt, om de nu falder eller ej. Jeg synes, det er rart at se, at kulturministeren dog på nogle områder kan se værdien af at sikre muligheden for et fortsat arbejde med det kulturelle område. Det gælder desværre ikke så meget andet.

Når det er sagt, synes jeg også, der er nogle problemer, som vi godt vil være med til at kigge nærmere på. Den såkaldte strukturelle forbedring, som forslaget sigter på, kan, når man bare læser selve lovforslaget og de meget omfattende bemærkninger, jo forekomme tilforladelig. Men når Foreningen af danske Kunstmuseer udtrykker frygt for, at der især i § 24 og måske også i § 22 ligger en overførelse af kompetence fra det saglige organ, altså i dette tilfælde statens museumsnavn, til kulturministeren, er det klart, at ikke mindst på baggrund af vores erfaringer med kulturministeren tænker vi: gad vide, hvad der nu er rigtigt? Er det nu sådan, at ministeren også her mener, at den saglige kompetence selvfølgelig er interessant, men i sidste ende må vige for ministerens politiske interesser? Eller hvad sker der? Det vil vi selvfølgelig godt være med til at kigge på.

Jeg synes også, det er vigtigt, hvad fru Birthe Hansen fra SF havde fat i med hensyn til adgangen til museerne. Alle kan hurtigt blive enige om, hvor vigtigt det er at bevare minderne fra den danske kulturarv og bevare det ene og det andet, men det, der er vigtigt, er jo ikke bare at have nogle ting liggende på et museum. Det er vigtigt på en eller anden måde at få fortiden til at leve, og det kræver, at man kan gå og kigge på de ting, kan bruge de ting i historiske studier, i egne lokalhistoriske studier, almindelig kiggen på, og hvad ved jeg. Museet lever først for alvor,

[Tinning]

når museets brugere kan bruge de udstillinger til noget. Det er fuldstændig uafhængigt af, om det er det ene eller det andet museum, vi snakker om. Det er næsten for småligt, hvis vi indretter det sådan, at man selv i forbindelse med undervisning i folkeskolen kan blive udsat for at skulle betale penge for at komme på museer.

Jeg er fuldstændig enig med fru Birthe Hansen i, at der slet ikke burde være entré, når det drejer sig om faste udstillinger på statslige museer, men jeg synes ærlig talt, at det er uhyggelig småt, hvis det også er sådan, at skoleelever – det er måske ikke dem selv, det kan være, at skolen betaler, det er for så vidt lige meget – skal betale for at komme ind og se nogle udstillinger, som netop skal bruges som led i undervisningen.

Derudover kan jeg selvfølgelig tilslutte mig andres bemærkninger om, at der i disse i alt 45 sider nok gemmer sig nogle småting og problemer, der skal kigges nærmere på. Men det må vi så gøre i udvalget.

Poulsgaard (FP):

Der er nok et par småting hist og pist, som hr. Tinning sagde her. Der er f.eks. den »småting«, at Danmark er det mest forgældede land i Vesteuropa. Det har vi økonomiministerens ord for. Det er måske en af de »småting«, som hr. Tinning nævnte. Jeg kan ikke forstå, hvorfor man på venstrefløjén aldrig bliver tilfreds, men det gør man tilsyneladende ikke. Man har drevet kulturministeren fra den ene skanse til den anden. Nu tror jeg nok, hun var lidt nem at drive; man kunne godt ønske, at hun somme tider havde strittet lidt mere imod. Der er teaterskolen og visse andre steder, hvor man kan være tilfreds, men ellers har hun egentlig været nem at drive. Det røde flertal, godt hjulpet af de radikale, har i hvert fald fået vedtaget herinde, at der ikke skal skæres ned på bevillinger til kulturen, den skal friholdes, det ved vi. Men det er igen, fordi befolkningen stemte forkert den 10. januar i år; det straffer sig jo.

Ved den sidste lovrevision støttede vi kulturministeren med de 4 pct., men nu har vi altså fået et digert værk på 45 sider. Jeg kunne sige mange ting om det, det vil jeg ikke gøre i denne anledning; men man kunne i hvert fald godt spørge ministeren: hvad kommer dette her til at koste? Aner man i det

hele taget, hvad det er for en sejlads, man begynder på? Der er nævnt størrelsesordenen 20 mill. kr., men hvordan kommer man frem til lige den størrelsesorden? 20 mill. kr.! Bliver det ikke endnu værre?

Vi mener, at Danmark har en museumslov, som vi så afgjort kan være bekendt. Målt internationalt er der nok ikke mange lande i verden, der har så god en lovgivning på det område, som Danmark har. Set i relation til den fortvivlede økonomiske situation, landet befinder sig i, er her et område, der godt kunne vente lidt. Det er i hvert fald ikke et område, vi skal tage fat på at bruge flere penge til. Skulle vi tage fat på at lave nogle ændringer på dette lovområde, så var det netop den, som hr. Tinning var så forarget over: vi skulle måske til at tage nogle større entréindtægter af de folk, der bruger disse museer.

Alt i alt må jeg sige, at det ikke er de allermest velvillige toner, der lyder fra mig, når vi skal behandle dette lovforslag.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti er meget positivt over for lovforslaget. I modsætning til hr. Poulsgaard mener jeg, at det haster, og at det er et uhyre vigtigt område. Det kender jeg selvfølgelig først og fremmest fra mit arbejde i skolen blandt børn og unge. Der er en stigende interesse for vores fortid, og vi er nok mange – ikke mindst i kristeligt folkeparti – der lægger stor vægt på vores fortid, på vores kulturarv, på vores rodforbindelse tilbage til fortiden. Skal det lykkes, så er vi nødt til at værne om de værdier, vi har, og jeg tror, at der i befolkningen er et stort flertal for bevillinger netop til dette område. Hvis vi går år tilbage, var det måske anderledes, men tiden har ændret sig, man er blevet mere historisk bevidst nu, og som følge deraf ser man også meget mere velvilligt på de bevillinger, der er nødvendige. Jeg tror, det skærer mange danske i hjertet, når man hører om ting, der forfalder, fordi der ikke er råd til at bevare dem.

Vi mener også, det er vigtigt, at de små egnmuseer bliver styrket. Det er jo dér, skoleelever fra hele landet kan gå hen. Vi kan jo normalt ikke komme til de store museer, men vi har en mulighed for at gå på vores lokale museer og dér se, hvordan befolkningen hav-

[Inger Stilling Pedersen]

de det på det sted for år tilbage, og også følge hele vores historiske udvikling.

Kristeligt folkeparti er uhyre positivt over for dette forslag. Det er vigtigt, og det haster. Vi må huske, at de ting, der forfalder, måske ikke kan reddes, og noget af stor kulturhistorisk værdi går tabt.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil meget gerne generelt takke ordførerne for en positiv modtagelse af lovforslaget, som jo tegner til at kunne få en grundig, men positiv behandling i udvalget. Det er jeg vældig tilfreds med.

Jeg håber også, at forslaget kan få en rimelig hurtig behandling, for vi skulle meget gerne have det til at træde i kraft 1. juli i år, så vores museer kunne få nogle penge at trøste sig lidt med.

Ordførerne har jo stillet mange spørgsmål. Det er ikke alle, jeg vil besvare lige nu på stående fod, men jeg vil selvfølgelig være glad for at vende tilbage til dem i udvalget. Det bliver en lille smule sporadisk, hvad jeg har taget til mig.

Fru Inge Fischer Møller ramte dog et ømt punkt, da hun talte om bureaukratisering. Jeg må nok sige til ordføreren, at er der noget, vi faktisk har forsøgt, så er det at afbureaukratisere. Jeg kan nævne sådan noget som, at planlægningen – museernes forpligtelser til planlægning og til at indgå et planlægningssamarbejde – tidligere har fundet sted hvert år; nu har vi reduceret det til hvert fjerde år, for at man ikke skulle bruge alt for megen tid på at udfylde kolonner og spekulere i skemaer, men gennemføre noget musealt arbejde i stedet for. Kan vi nå længere ned, så er jeg meget åben over for forslag. Ethvert godt forslag til afbureaukratisering vil blive modtaget med kyshånd, og jeg vil gerne udlove en tier til hvert forslag, der kommer, hvis det er bare nogenlunde gennemførligt – af egen lomme, vil jeg lige sige; det går ikke ud over kulturministeriets rammebevilling.

Med hensyn til rammebevilling og 1985-finansiering af lovforslaget må jeg sige, at jeg ikke kan give et præcist svar på det endnu. Det lykkedes ved omrokeringer og gennem finansloven i år at få skaffet de første 10 mill. kr., og såm de fleste vil vide, skal man

netop i øjeblikket til at spekulere på finansloven for 1985. Det er jo det niveau, vi er på i ministerierne – i folketinget skal man lige have klaret 1984 først. I hvert fald er vi godt i gang med 1985. Selvfølgelig vil jeg under udvalgsbehandlingen vende tilbage til det, for det er da rimeligt, at udvalget også får at vide, hvor disse penge kommer fra.

Det er klart, at det må være min holdning, da jeg også skal forvalte regeringens økonomiske politik, at selv om vi har et pålæg fra folketingets flertal om ikke at spare på kulturministeriets rammer, må jeg naturligvis forbeholde mig ret til disse omprioriteringer – eller forsøge på dem i hvert fald. Derfor er det da også min holdning, at pengene til museerne må findes gennem omprioriteringer. Museerne har såmænd også i årevis betalt for andre sektorer og er blevet temmelig hårdt ramt af besparelser i de sidste 5–6 år, så det er nok på tide, at museerne får noget hjælp nu, og det er i hvert fald mig personlig en meget stor glæde at kunne fremsætte dette forslag.

Hr. Kirkegaard rejste flere spørgsmål, bl.a. spørgsmålet om uddannelseskrauet og dette, at der var krav om fuldtidsbeskæftigelse for lederne. Dette spørgsmål er jo klart en balancekunst. På den ene side vil man gerne hjælpe til med at få kvaliteten i vejret på de små lokale museer. Det vil man gerne bakke dem op i, og derfor vil man gerne stille dette krav. På den anden side er det helt oplagt, at jeg ikke har noget som helst ønske om at genere små kommuner, som i forvejen kan have svært nok ved overhovedet at klare udgifter til et museum, og som måske, hvis man satte kravene for højt op, kunne fristes til at sige: ja men så kan det også være det samme, så vil vi slet ikke have sådan noget. Det er en balancegang, som jeg beder om at vi drøfter i udvalget. Jeg er selv meget åben over for det. Jeg har ikke noget ønske om at genere nogen, men jeg vil på den anden side gerne forsøge at give museumsvesenet et lille pift, fordi jeg synes, de trænger til opmuntring rundt omkring, for de gør faktisk et vældig stort stykke arbejde. Men lad os drøfte undtagelsesbestemmelser osv. i udvalget.

Fru Mette Madsen var så sød at udtrykke megen glæde over lovforslaget. Man kunne sige, at hvis man ikke selv var interesseret i museerne, så var fru Mette Madsens glæde næsten nok til, at man gerne ville fremsætte

[Ministeren for kulturelle anliggender]

sådan et forslag – men det er jo heldigvis kombineret med en glæde over, at man kan gøre det godt for museerne.

Fru Mette Madsen rejste et spørgsmål, som også SF's ordfører rejste, nemlig forholdet mellem de kulturhistoriske museer og den nyere kulturhistorie. Jeg vil gerne sige, at ifølge loven er det ganske klart en forpligtelse for museerne også at beskæftige sig med den nyere kulturhistorie. Det er ikke kun arkæologi og noget, der ligger langt tilbage, det er også den nyere kulturhistorie. Det er ikke noget, der specificeret står noget om, men det ligger ganske klart i formålsbeskrivelsen. Det er også noget, som man må sige at museerne får bedre mulighed for nu i og med, at det generelle bevillingsniveau bliver højere. Vi giver dem dog lidt økonomisk hjælp. Endelig har man altså mulighed for – det var der også en af ordførerne der nævnte – via rådighedssummen under et af punkterne dér at få speciel støtte også til denne opgave, så der er altså faktisk mulighed for det. Det kan vi også uddybe under udvalgsbehandlingen. Jeg vil kun sige, at jeg synes, kritikken, der har været i pressen i de seneste dage, ikke er helt berettiget. Man kan altid ønske sig flere penge. Det er nemt nok at sige: ja men det er ikke nok. Det kan ethvert område sige til en hvilken som helst tid, for man kan altid bruge flere penge. Jeg vil gerne fastholde, at det ikke er en nedvurdering af dette emneområde, det ligger klart i forpligtelsen.

Både fru Mette Madsen og hr. Bernhard Baunsgaard rejste spørgsmålet om de omlægninger, der nu er sat i sving efter Møllmannudvalgets betænkning. Hertil må jeg nok sige, at ved en anordning er dette nu blevet lagt fast. Jeg har lovet folketinget – og det står jeg naturligvis ved – at så snart der er gået en rimelig periode, hvor man kan vurdere, hvordan det er forløbet med dette nye samarbejde, vil jeg komme tilbage og redegøre for det. Jeg er naturligvis helt parat til en drøftelse i udvalget når som helst, men jeg vil nok finde det rimeligt, at man først lige ser, hvordan det går, inden man tager spørgsmålet op igen. Men det afgør udvalget, det er klart.

Hr. Tinning roste mig for regelsanering med ophævelsen af forskellige bestemmelser i Danske Lov og diverse plakater fra 1752. Jeg må sige, at det faktisk var med den største sorg i sinde, at jeg ophævede disse gode,

gamle bestemmelser, men det er jo tiden, og man må leve op til regeringens målsætning om regelsanering. Men det var faktisk med nogen beklemmelse.

Hr. Tinnings anden og måske lidt mere væsentlige betragtning drejede sig om statens museumsnavn og den ændring, hr. Tinning mente at se i bestemmelsen om, at det ikke var efter indstilling fra, men efter forelæggelse for. Jeg kan sige til hr. Tinning, at det ligger der ikke noget som helst reelt i. Der er ikke nogen som helst svækkelse af museumsnavnets indflydelse i forhold til i dag, hvad det angår, og ministeren har faktisk ingen planer om at nedprioritere museumsnavnet eller at sætte det ud af kraft eller at gøre et eller andet drastisk overhovedet. Men også det kan vi snakke videre om under udvalgsbehandlingen.

Hr. Poulsgaards begejstring kunne ligge på et lille sted. Det havde jeg sådan set også ventet. Jeg vil dog godt bede hr. Poulsgaard om at overveje, hvilken kurs hr. Poulsgaard skal køre på det kulturpolitiske område, hvis hr. Poulsgaard har tid til at lytte et øjeblik. Det, det drejer sig om nu, er jo, at hr. Poulsgaard må acceptere, at der i folketinget er et flertal – som inkluderer regeringspartierne, vil jeg gerne sige – der har en idé om, at der altid skal være offentlige penge til kultur. Et andet flertal, der udelukker regeringspartierne, men som eksisterer, har pålagt kulturministeren ikke at spare på rammerne. Så er vi så langt, så ligger det fast. Det kan hr. Poulsgaard se bekræftet ved det sidste valgresultat. Det ligger fast. Jeg vil bede hr. Poulsgaard om at overveje: var det så ikke en idé at gå ind i drøftelserne af: hvordan skal de penge så bruges, nu vi skal af med dem? I stedet for kun at se dem som et spareobjekt burde man gå ind i drøftelsen af: hvad er en fornuftig aktivitet efter fremskridtspartiets opfattelse, og hvad er en tåbelig aktivitet? Det eksisterer naturligvis ikke i dag under kulturministeriets område, tåbelige aktiviteter giver vi os ikke af med, men fremskridtspartiet kunne naturligvis mene noget sådant. Jeg siger bare: tag det dog nu for givet, nu har vi haft et folketingsvalg igen – for jeg ved ikke hvilken gang i hr. Poulsgaards karriere. Nu er det altså igen blevet slået fast, at der er et bredt flertal, der ønsker, at der ikke skal spares på det kulturelle område. Ja men så gå ind i en drøftelse og kritiser de ting, frem-

[Ministeren for kulturelle anliggender]

skridtspartiet synes er mindre elegante eller mindre kloge, og prøv at støtte nogle af de ting, som – nå ja, af to onder i hvert fald dog kunne gå an! Jeg synes faktisk, at fremskridtspartiet skulle begynde nu at lægge sig lidt på den kurs og være med i nogle konstruktive drøftelser. Det har dog vist sig tidligere også på det kulturelle område, at fremskridtspartiet faktisk godt ville være med til de små skridts politik. Jeg synes nok, at man skulle gå ind i den overvejelse igen.

Kristeligt folkepartis ordfører vil jeg bare takke for de pæne ord, som jeg aldeles deler, om museerne og deres betydning.

Et spørgsmål, som flere ordførere rejste, drejede sig om skolebørns betaling. Det er min ganske klare opfattelse, at skolebørn ikke bør betale for at gå på museer. Det er en del af deres undervisning, og i øvrigt vinder man ikke særligt ved, at der erlægges en betaling, for så er det bare en anden offentlig kasse, der skal betale, og så kan man risikere, at skolerne ikke tager dem derhen. Der er en undtagelse. Vi kan uddybe i udvalget, om det er vigtigt, at den står der. Det er det måske nok, men så lad os uddybe, hvornår den kan bruges, og lad os stramme noget af det op. Det har jeg ikke spor imod. Min klare holdning er, at børn ikke skal betale for at gå på museer.

Mette Madsen (V):

Museerne fik allerede sidste år den håndsækning, at vi flyttede basisåret. Det var en stor hjælp til mange museer, der havde det hårdt. Og nu har ministeren skaffet nogle flere penge. Men der toner et andet problem frem, som vi nok bliver nødt til at se på, selv om vi får flere penge ved at flytte basisåret, og selv om vi bevarer de 40 pct. i tilskud. Hvis der nu bliver skåret voldsomt ned – jeg var lidt inde på det før med de landsdækkende museer – hvis der nu på vores kulturhistoriske museer bliver skåret voldsomt ned fra amtets side og fra kommunens side, hvad gør de museer så, for så falder jo også deres statstilskud? Vi kunne så selvfølgelig herinde sidde og gnide os i hænderne og sige: så sparer vi altså nogle penge. Men det er jo ikke meningen med vores museumslov og alle de gode ord, der har lydt til museerne i dag. Det problem ønsker jeg lige at nævne her til slut. Jeg har hørt om det fra

Nordjylland, men jeg er bange for, at det nok er et problem, vi vil høre om fra mange egne af landet, mens vi behandler lovforslaget. Jeg håber, at ministeren vil være lydhør over for at løse det problem, for det er jo ikke meningen, at statstilskuddet skal falde fra det niveau, det har nu for det enkelte museum, på grund af, at kommuner og amter sparer voldsomt på kulturbudgetterne nogle steder.

Poulsgaard (FP):

Jeg var da helt bæret over al den tid, ministeren brugte på at belære mig om, hvordan jeg skulle gebærde mig. Jeg vil da gerne sige til ministeren, at jeg har lyttet med interesse til det, ministeren bad om, og det har vi faktisk altid gjort. Nu er vi blevet et lille parti. Her deler vi skæbne med ministerens parti. Det er altid sværere at være et lille parti. Om man så magter alle de ændringsforslag, der måske skal til, det ved jeg ikke, men det vil vi bestræbe os for. Jeg vil bare sige til ministeren i al stilfærdighed, at hvis de ændringsforslag bliver stemt ned, så skal ministeren ikke blive alt for skuffet, hvis vi ender med at stemme imod lovforslaget, når den tid kommer.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt stille et spørgsmål til ministeren, når vi nu taler om entré eller ikke entré for skolebørn. Sidste vinter havde vi en diskussion om, hvorvidt der skulle tages entré for adgang til statens museer til de faste samlinger, og ministeren sagde, at det skulle der ikke på det tidspunkt – vi havde det oppe her i salen i et onsdagsspørgsmål, så vidt jeg husker – men derefter tilføjede ministeren, at hun ville undersøge, hvordan det forholdt sig på udenlandske museer, og så ville spørgsmålet eventuelt blive taget op igen i forbindelse med dette forslag til museumslov. Jeg ville sådan set godt have at vide, om man har truffet en endelig beslutning om, at der ikke skal være entré til de faste samlinger på statens museer, eller hvor vi er henne i de overvejelser.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg kan sige til fru Ingerlise Koefoed, at der ikke er truffet nogen bestemmelse om

[Ministeren for kulturelle anliggender]

noget som helst, men jeg regner stadig væk med, at det vil være et tema under kulturudvalgets behandling af dette lovforslag. Jeg kan mene én ting, fru Ingerlise Koefoed mener sandsynligvis noget andet, men under alle omstændigheder regner jeg med, at det var en rimelig sammenhæng at se det i, og nu har vi yderligere oplysninger, som vi kunne drøfte. Jeg skal ikke diktere, hvad udvalget skal beskæftige sig med, men jeg kan da sige, at jeg forventer et spørgsmål om det fra kulturudvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 44:

Forslag til lov om ændring af lov om naturfredning.

(Fremsat 7/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Det foreliggende lovforslag er en konsekvens af den ressortomlægning, som fandt sted for et års tid siden vedrørende dels arkæologisk undersøgelsesvirksomhed, dels administrationen af lov om historiske skibsvrag. Ministeren har fulgt i hvert fald de fleste af Møllmannudvalgets indstillinger på dette område, og det har socialdemokratiet noteret sig med tilfredshed.

Vi er ligeledes positive over for, at ministeren foreslår alderskriteriet nedsat fra 150 år til 100 år. Ikke alene kommer reglerne derved på linje med dem, som gælder for andre fortidsminder, men de bliver også i

overensstemmelse med det forslag, som nu foreligger til en europæisk konvention om beskyttelse af kulturarven på havbunden.

Mens socialdemokratiet således er positivt over for, hvad man kan kalde den indholdsmæssigt-tekniske side af forslaget, er vi unægtelig noget mere skeptiske, når det drejer sig om den økonomisk-administrative.

Møllmannudvalgets betænkning har understreget behovet for en styrkelse af ressourcerne til udførelse af de opgaver, som bl.a. omfatter dette område. Imidlertid har ministeren udskudt spørgsmålet om en ressourcudvidelse til en eventuel senere revision af loven. At det i økonomisk stramme tider kan være vanskeligt at finde midler til større udvidelser, ja, det har mit parti faktisk en del forståelse for, men det bekymrer os ulige mere, at ministeren på den ene side argumenterer endog meget overbevisende for, at en blot nogenlunde forsvarlig udførelse af opgaverne absolut kræver en mindre personaleudvidelse samt en bevilling på 250.000 kr. om året i 10 år – dette argumenteres der meget overbevisende for – og derefter skriver ministeren så:

»De nødvendige økonomiske og personalemæssige ressourcer vil blive søgt tilvejebragt ved omprioritering inden for miljøministeriets område. Som følge heraf og som følge af regeringens udgiftspolitik og de heraf følgende ressourcemæssige konsekvenser vil varetagelsen af de ovennævnte opgaver på det forudsatte niveau derfor først kunne iværksættes i takt med, at der kan overføres ressourcer fra andre aktiviteter inden for miljøministeriets område.«

Vi skal ikke lægge skjul på, at de bemærkninger gør os overordentlig bekymrede, og vi vil meget gerne have dem nærmere uddybet. Hvis det ikke kan lade sig gøre i dag, så i hvert fald under udvalgsarbejdet. Det vil vi af den grund, at vi hverken ønsker, at resultatet skal blive det, som jeg frygter man kan læse mellem linjerne her, nemlig at der ikke skal ske noget som helst med den omtalte registreringsopgave, eller ønsker, at der skal skæres unødigt i andre og overordentlig påtrængende miljøopgaver.

Vi vil fra socialdemokratiets side gå positivt ind i udvalgsarbejdet, også forstået sådan, at vi vil være med til at sikre, at lovens intentioner ikke hindres af unødigt stramme økonomiske rammer.